

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/66/2017
Identifikačné číslo spisu:	7590899238
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7590899238.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci prejednávania dedičstva po poručiťke A., rod. O. zomretej XX. Q. XXXX, naposledy bývajúcej vo B., vedenej na Okresnom súde Košice-okolie pod sp. zn. D 994/1990, o dovolaní závetných dedičov Q., bývajúceho v Y. Y., bývajúceho v S. a H. bývajúceho vo B., zastúpených JUDr. Dušanom Szabóom, advokátom so sídlom Kráľovský Chlmec, Nemocničná 7, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 16. septembra 2015 sp. zn. 11 CoD 5/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice-okolie z 21. októbra 2014 č. k. D 994/1990, Dnot 183/1999-472 o prerušení konania vedeného na Okresnom súde Košice-okolie pod sp. zn. 11 C 73/2012. Výrok potvrdzujúceho uznesenia odôvodnil vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie majú predovšetkým za to, že správnym bol jeho názor o dôvodnosti prerušenia konania do výsledku sporu o neplatnosť závetu. Uviedol, že od rozhodnutia o sporných skutkových okolnostiach riešených v konaní pod sp. zn. 11 C 73/2012 na základe žaloby o určenie neplatnosti závetu podanej na Okresnom súde Košice-okolie zákonnou dedičkou U. závisí posúdenie dedičského práva po poručiťke A., rod. O. a rozhodnutie v prejednávanej veci.

2. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali Q. (ďalej len „závetní dediči“ alebo „dovolatelia“) dovolanie. Navrhli zrušenie uznesenia odvolacieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie odvolaciemu súdu. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzovali z ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/, § 214 ods. 2 písm. b/ a c/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O.s.p.“). Podľa ich názoru rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a založené na nedostatočných skutkových zisteniach a ich nesprávnom právnom posúdení. Opätovne vyslovili presvedčenie, že dedičský súd má pokračovať v konaní bez zreteľa na právnych nástupcov pozostalého manžela poručiťky; márnym uplynutím lehoty v zmysle ustanovenia § 18 bývalého Notárskeho poriadku právnym nástupcom pozostalého manžela sa neobnovil ich právny

záujem na určení neplatnosti závetu.

3. Dovolanie bolo podané 24. novembra 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

6. Dovolanie závetných dedičov proti uzneseniu odvolacieho súdu o prerušení konania, smeruje proti uzneseniu, ktoré nemá znaky uznesenia, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné; dovolaním napadnuté uznesenie vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodit' nemožno.

7. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

8. Namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Pri vyjdení z tohto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta stanoviska. V súvislosti s predmetnou námietkou závetných dedičov treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu vytvára ich organickú jednotu. Súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery; odvolací súd primeraným spôsobom reagoval na odvolacie námietky. Za procesnú vadu konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. nebolo možné považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

9. Neobstojí ani námietka dovolateľov, podľa ktorej v dovolaní súdom nižších stupňov vyčíta, že konanie pred nimi trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vecí a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení vecí (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.). K týmto námietkam dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (tu napokon por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby bol prípadne namieste záver o ich opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

10. Z dôvodov uvedených vyššie dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie závetných dedičov proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok umožňujúci uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu, ktorý by zostal zachovaný aj po tomto dni (§ 470 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

11. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.